

# Over Fjeldet.

Fortælling  
af  
Friedrich.

—  
Første Kapitel.

Han kirketaarnet i en af Tyrols af  
lige Bjerger omstødte Dale lød det til  
Messe. Lydeligt og højtideligt løb  
glæsene i den rolige, friske Høst-  
morgen, de brød sig imod den nære fjelds-  
vag, og saa klæng det, som om elveri  
fjelletag endnu havde en syngende  
Gittere.

Det var en Søndag, og dertil var

høde unge og Gamle på Kirkevejen til

Messe. Foran den nærliggende Gjæst-

givergaard stod en stor unge Karle og

Mand og passared, medens de drak et

Glas Vin og rogede ud sine sorte Piber,

hændede gis i Kirken. Mange af dem

var først for nogle Dage siden vendt

hjem fra de høje Alperegioner, hvor de

havde været saagobt som hele Sommeren,

og dermed havde der ikke været Vin at

eholde, og heller ikke være deres Be-

hændede komme derop til dem. Lystige

endt ellers gik det dertil til blant dem;

det mangede ikke paa bjærv Spæg, og

naar en ny Belsjendt trædte hen til dem,

var der ti Hænder med fulde Vinglas,

som rakte ham imøde, og hans Haand

blev saa hjertelig ryset, at der slæbte

Sener til, for at udholde et saa kræftigt

haandtryk.

Det var kraftige, ved Arbejde hærdede

og vejbilte Skikkeler. Den friske

Bjergluf og det tunge Arbejde opdræt-

tede ingen Svæglinger.

Den sorte Jætte af det grove Bædmel,

der buede broderede Læderhæler, de nagle-

beslaade Bjergstø, bidrog Allsammen til

at give disse Skikkeler et endnu kraf-

tigere Usænde. Kun den lille sorte

Hat med Gemsebuklen og den forvorne

Hænselfeder, saavelsom ogsaa de friske

Bomster, der ikke mangede hos nogen

af dem, gav dem et lydtigt og hjælt Uds-

ende.

En Skikkelse kaldt fremfor dem alle i

Øjnene. Det var David Unterburgs-

tejnern. Han et Hoved ragede han op

over de Andie; hans Legemsbygning

havde noget ved sig, der mindede om en

Rive, og under hans bukse Øjenbryg

lynde der frem et Par urolige, forstende

Øyne.

Han var den mest højrostede af dem

Alle og følte det store Ord. Fordi han

af sin Fader for omrent et Aarstid siden

havde arvet en stor Gaard, Unterburgs-

tejn, ved Foden af Bjerget og dertil

nogle Tusinde Gylden, troede han at

være i sin Ret hertil. Og de andre

Karle fant sig i dette, fordi de frygtede

for hans Kræfter. Endnu havde han

sfæde fastet Enhver overende, med hvem

han havde været i Brynding, og han

gjorde meget af at prale heraf.

Der laa i hans hele Bæsen og i Tones-

salbet i hans Stemme noget i høj Grad

Udfordrende og Raat. Han vidste, at

han var lidet afholt, og leende ubraabte

han, at han ikke havde noget Brug for

Benslab, thi hvad han vilde have, det

var han istand til at forsætte sig selv.

En ung Karl trædte hen til dem, som

de stod der; det var Sepp Plankenskjær.

"Igaarasies er Hans! Hojdacher kom-

met hjem igjen," sagde han. "De har i

Wien ladet ham slippe for Militærtjenes-

ten et Aar tidligere, end han selv havde

ventet det. Han maa have opført sig

vel der."

Underretningen syntes at glæde de

Fleste af dem; de Omstaaende besormede

ham, som bragte Meddelelsen herom,

med en Mangfoldighed af Spørgsmål.

Unterburgstejnern alene blindeste med

Uvilje med Øjnene og bed forbitret i

Vibespidsen.

"Sepp, ved Du saa noje Bessled om,

at han har opført sig saa vel?" raaabte

han i en haandene og udfordrende Tone.

"Jeg ved det ikke, men det maa vel

være saaledes, thi den, som de engang

har taget til Soldat, giver de ikke saa

let Slip paa," svarede den Adspurgt

rigtig.

"Og jeg siger, det forholder sig ikke

saaledes!" raaabte Unterburgstejnern høj-

roft. "Haha! Der vender ogsaa man-

gen en hjem igjen for Tiden, fordi der

ikke kunde blive noget af ham! Dog,

men kan det være ligegyldigt, hvad der

har bragt Fremlingen tilbage igjen.

Han skyldede et fuldt Glas Vin ned.

De Omkringstaende taug, saa meget

de end ærgrede sig over det Ord, han

havde brugt, thi de holdt Alle af Hansel

Hojdacher. Unterburgstejnern havde

paa en afoende Maade kaldt ham en

Fremling, fordi Hansels Fader var en

Italienerinde, men saa meget end Hansel

i sit Hede var Præget af sin Faders Af-

skamning, saa var han dog i sit Hede

en øgte Tyroler, nærom og muntes som

Vi.

Han skyldede et fuldt Glas Vin ned.

De Omkringstaende taug, saa meget

de end ærgrede sig over det Ord, han

havde brugt, thi de holdt Alle af Hansel

Hojdacher. Unterburgstejnern havde

paa en afoende Maade kaldt ham en

Fremling, fordi Hansels Fader var en

Italienerinde, men saa meget end Hansel

i sit Hede var Præget af sin Faders Af-

skamning, saa var han dog i sit Hede

en øgte Tyroler, nærom og muntes som

Vi.

Han skyldede et fuldt Glas Vin ned.

De Omkringstaende taug, saa meget

de end ærgrede sig over det Ord, han

havde brugt, thi de holdt Alle af Hansel

Hojdacher. Unterburgstejnern havde

paa en afoende Maade kaldt ham en

Fremling, fordi Hansels Fader var en

Italienerinde, men saa meget end Hansel

i sit Hede var Præget af sin Faders Af-

skamning, saa var han dog i sit Hede

en øgte Tyroler, nærom og muntes som

Vi.

Han skyldede et fuldt Glas Vin ned.

De Omkringstaende taug, saa meget

de end ærgrede sig over det Ord, han

havde brugt, thi de holdt Alle af Hansel

Hojdacher. Unterburgstejnern havde

paa en afoende Maade kaldt ham en

Fremling, fordi Hansels Fader var en

Italienerinde, men saa meget end Hansel

i sit Hede var Præget af sin Faders Af-

skamning, saa var han dog i sit Hede

en øgte Tyroler, nærom og muntes som

Vi.

Han skyldede et fuldt Glas Vin ned.

De Omkringstaende taug, saa meget

de end ærgrede sig over det Ord, han

havde brugt, thi de holdt Alle af Hansel

Hojdacher. Unterburgstejnern havde

paa en afoende Maade kaldt ham en

Fremling, fordi Hansels Fader var en

Italienerinde, men saa meget end Hansel

i sit Hede var Præget af sin Faders Af-

skamning, saa var han dog i sit Hede

en øgte Tyroler, nærom og muntes som

Vi.

Han skyldede et fuldt Glas Vin ned.

De Omkringstaende taug, saa meget

de end ærgrede sig over det Ord, han

havde brugt, thi de holdt Alle af Hansel

Hojdacher. Unterburgstejnern havde

paa en afoende Maade kaldt ham en

Fremling, fordi Hansels Fader var en

Italienerinde, men saa meget end Hansel

i sit Hede var Præget af sin Faders Af-

skamning, saa var han dog i sit Hede

en øgte Tyroler, nærom og muntes som

Vi.

Han sky